

NEW
IDEA

မိတ်ကူးသစ်ကလေး

၆၇၁

မင်းလိမ္မော်

Handwritten signature or text in the bottom right corner.

(၁)

အင်ပင်ရွာကို မီးရထားဖြတ်လာစဉ် ဇီးကုန်း၌ မီးလောင်နေသည်ဟု ခရီးသည်ချင်း ပြောဆိုနေကြသည်။ ချောင်းတံတားတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော် အပြီး အနောက်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့ခုတ်မောင်းလာသောအခါ ဇီးကုန်းမီး ကို အဝေးမှလှမ်းမြင်ရသည်။ ခရီးသည်အချို့သည် ရထားပြတင်းပေါက် မှ ကိုယ်တစ်ပိုင်းထွက်ကာ မီးလောင်ရာသို့ လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

‘မီးညွန့် ကျိုးသွားပါပြီ။ ဒါပေမယ့် မီးတော်တော်ကြီးပုံရတယ်’

‘ဘယ်နှစ်နာရီထိုးပြီလဲဗျ’

‘ခုနစ်နာရီခွဲ ရှိပါသေးတယ်’

ပြည်-ရန်ကုန် အမြန်ရထားသည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် အမှောင်ထဲ၌ တိုးဝင်ခုတ်မောင်းလျက်ရှိသည်။ ခရီးသည်များသည် မီးလောင်သတင်း ကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပြောဆိုနေကြသည်။ ခဏကြာသောအခါ မီးရထားသည် ကိုးပင်စုနှင့် ဘိုသာယာရွာများကို ဖြတ်ကျော်၍လာ သည်။

ထို့နောက် ဥဩတစ်ချက်ဆွဲပြီး အမြန်ခုတ်မောင်းရာမှ စက်ရှိန်လျော့ ချလိုက်သည်။

‘ဇီးကုန်း ဝင်လာပြီ.... မီးရထား ရပ်မလို့လားမသိဘူး’

တစ်ယောက်က ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။

အမှန်မှာ ပေါင်းတည်၊ လက်ပံတန်းစသော မြို့ကြီးများ၌သာ ရပ်၍
မြို့ငယ်များ၌ မရပ်ဘဲ ရန်ကုန်သို့ တောက်လျှောက်မောင်းမြဲ ဖြစ်သည်။
ယခု မီးကိစ္စကြောင့် မီးကုန်း၌နေသော ခရီးသည်များဆင်းနိုင်ရန်
အရေးပေါ်ရပ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ရထားရပ်လျှင် ပျာယိပျာယာဖြင့်
ခရီးသည်အချို့ဆင်းသွားသည်။ ဘူတာရုံထဲတွင် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်
နေသည်။ ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသည်။ တချို့မီး
သတင်းကို စနည်းနာရန် ရထားအောက်သို့ ဆင်းသွားသည်။ ရထား
သည် မိနစ်ပိုင်းမျှရပ်ပြီး ဆက်လက်ခတ်မောင်းလာသည်။

‘အူဝဲ....အူဝဲ....အူဝဲ’

ကလေးငိုသံကြားရသည်။ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ဖြင့်
အဆက်မပြတ် ငိုသံဖြစ်သည်။ ခရီးသည်များသည် ထိုကလေးငိုသံကြား
ရာ ရထားအဆင်းအတက် တံခါးပေါက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
ထိုနေရာ၌ မှောင်နေသဖြင့် ငိုသံကြားရပြီး ဘာကိုမှမမြင်ရ။ ထိုခဏ၌
ကျယ်သည်ထက်ကျယ်လာသော ကလေးငိုသံကို ကြားရသည်။

‘သွားကြည့်ပါဦးကွာ၊ ဘာဖြစ်နေလဲ မသိဘူး၊’

‘ဟုတ်တယ်၊ ငိုနေတဲ့ကလေးတစ်ယောက်တည်းလား၊ လူကြီးမှရှိရဲ့
လားမသိဘူး။ ရထားအောက်ကို ကျသွားမှဖြင့်’

လူငယ်နှစ်ယောက် အချီအချပြောရင်း နှစ်ယောက်စလုံးသည် ခုံမှထ
ကာ ငိုသံကြားရာဆီသို့ လျှောက်သွားကြသည်။ ခဏအကြာ၌

‘လာ.... ခင်ဗျားလိမ့်ကျသွားလိမ့်မယ်၊ ကလေးကို ကျွန်တော့်ကို ပေး
ပါ’

‘ဟာ... ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒီကလေးက ခင်ဗျားကလေးလား’

‘မဟုတ်ဘူး’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တွဲထဲကိုလာပါ။ လာပါဗျာ.....’

ဟူသော လူငယ်နှစ်ယောက်၏ အသံကိုကြားရသည်။ ထိုအခါမှ ကိုသန့်စင်လည်း အများနည်းတူ ကလေးကိစ္စကို အာရုံရောက်သွားသည်။ တံခါးပေါက်ဆီလှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် လူငယ်နှစ်ယောက်သည် အသက်ကြီးကြီးလူတစ်ယောက်ကို လက်မောင်းတစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီမှ ကိုင်ကာ တွဲအတွင်းသို့ခေါ်လာသည်။ ကလေးမှာ ထိုလူကြီးလက်ထဲ၌ အဆက်မပြတ် အော်ငိုလျက်ရှိသည်။

‘ပေးပါ၊ ပေးပါ ကလေးကို ကျွန်တော့်ကို ပေးပါ၊ ပေးပါဗျာ’

‘ပေးဘူး၊ ပေးဘူး၊ ဒါ ငါ့ကလေး ငါမပေးဘူး’

ပြောရင်း အဘိုးအိုကြီးနှင့် လူငယ်နှစ်ယောက်သည် ကိုသန့်စင်၏ ထိုင်ခုံဘေးနားသို့ ရောက်လာသည်။ ကိုသန့်စင်နှင့်အတူ ဇနီးသည် ခင်နွဲ့ရီပါ ထိုအဖြစ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လူကြီးမှာ အသက် ၅၀ ခန့်ရှိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး စုတ်ပြတ်ပေရေနေကာ ဝတ်ထားသောအင်္ကျီတို့၌ မီးကျွမ်းရာများကိုတွေ့ရသည်။ သွင်ပြင်လက္ခဏာနှင့် သူ့ဟန်ပန်အမူအရာမှာ စိတ်မနှံ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။ လူရွယ်နှစ်ယောက်နှင့် ထိုလူကြီး၏ကလေးကို တောင်းသံ၊ ငြင်းသံတို့ တစ်စတစ်စကျယ်လောင်လာသည်။ ဤပြဿနာကို မည်သူမျှ ဝင်၍မရှင်းပေးကြ။ ထိုခဏ၌ ကိုသန့်စင်သည် အကြံတစ်ခုရလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် သူ့ခရီးဆောင်အိတ်ပေါ်တွင် ဘီစကွတ်မုန့်တစ်ထုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

‘ရော့..... ခင်ဗျား စားဖို့ မုန့်၊ ဘီစကွတ်မုန့်ဗျာ။ စားလို့ကောင်းတယ်’

ဟု ပြောဆိုကာ ကိုသန့်စင်သည် လူကြီးကို မုန့်ထုပ်လှမ်းပေးသည်။
ထိုအခါ လူကြီးသည် ကျေနပ်ဟန်အမူအရာဖြစ်သွားသည်။ ကိုသန့်စင်
လက်ထဲမှ မုန့်ထုပ်ကို လှမ်းယူရန် လက်ကမ်းသည်။

‘ကဲ..... အဘိုးကြီး စားဖို့ မုန့်ပေးမယ်။ ကလေးကို ကျွန်တော့်ကို
ခဏပေးထားနော်.... ဟုတ်လား’

ကိုသန့်စင်က ဖြောင်းဖြောင်းဖျဖျပြောသည်။ ထိုအခါ လူကြီးသည်
အနီးမှ လူရွယ်နှစ်ယောက်ကို မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် တစ်ချက်ပြန်လှည့်ကြ
ည့်လိုက်သည်။ ကလေးကို ကိုသန့်စင်လက်ထဲသို့ လှမ်းပေးလိုက်သည်။
ကလေးက တဝါးဝါးငိုတုန်းပင်။ ငိုသံကြောင့် ကိုသန့်စင်ဘေးရှိ ခင်နွဲ့
ရီ၏ ရင်ခွင်ထဲမှ ငါးလသားအရွယ် သူတို့၏ သားကလေးသည် အိပ်ယာ
မှ လန့်နိုးလာသည်။ ကိုသန့်စင်၏လက်မှ လူကြီးပေးလိုက်သော
ကလေးငယ်မှာမူ ခြောက်လကျော်ကျော်၊ ခုနစ်လလောက်ရှိမည်။
ကလေးမှာ မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ ကိုသန့်စင်သည်

‘အို....အို...အေး....အေး... တိတ်ပါကွယ်’ ဟုဆိုကာ ကလေးကို
ပွေ့ချီရင်း အငိုတိတ်ရန်ချော့နေသည်။ လူကြီးမှာ အနီးရှိအိတ်တစ်လုံး
ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ဘီစကွတ်မုန့်စားနေသည်။ လူရွယ်နှစ်ယောက်နှင့်
ခရီးသည်အချို့က ကလေးကိစ္စပြောနေသည်။ နောက်ဆုံး၌ မည်သို့ဖြစ်
စေ၊ စိတ်မနွံသူလက်ထဲ၌ ကလေးတစ်ယောက်ရှိနေရန်မသင့်။ ထို့ကြော
င့် ရထားရပ်သောဘူတာတွင် မီးရထားရဲများထံသို့ ထိုလူကြီးနှင့် သူ
ကလေးကိုအပ်ရန် သဘောတူလိုက်သည်။ ကိုသန့်စင်သည် အငိုတိတ်
ကာ အိပ်ပျော်သွားသော လက်တွင်းမှကလေးကို မမှိန်မသုန်ကြည့်လိုက်
သည်။ ရုပ်ရည်ချောမောသန့်ပြန့်သူကလေး ဖြစ်သည်။ စိတ်မနွံသူ
လူကြီးသည် ဘယ်နေရာက ထိုကလေးကို ယူလာသနည်း။ အကြမ်းဖျဉ်း

တွေ့ကြည့်ရသည်။ မီးလောင်ပြင်တစ်ခုမှ ကောက်ယူလာခဲ့ဟန်
တူသည်။ ကလေး၌ မီးလောင်ဒဏ်ရာမရှိသော်လည်း လူကြီး၏
အဝတ်အစားတို့တွင် မီးကျွမ်းရာများတွေ့ရသည့်အပြင် မျက်နှာပြင်တွင်
လည်း မီးလောင်ဒဏ်ရာအနည်းငယ်ကို တွေ့ရသဖြင့် ထိုသို့ တွေးမိခြင်း
ဖြစ်သည်။

‘နွဲ့’

ကိုသန့်စင်က သူ့ဘေးမှဇနီးကို ခေါ်လိုက်သည်။

‘ဘာလဲ ကိုကို’

‘ဒီကလေးကိုတို့မွေးစားရင် ကောင်းမယ်’

ခင်နွဲ့ရီသည် ကိုသန့်စင်ကိုမျက်ခုံးပင့်၍ကြည့်သည်။ ကိုသန့်စင်က

‘ကြည့်ပါဦး နွဲ့ရယ်’

ဟုဆိုကာ ခင်နွဲ့ရီလက်သို့ထိုးပြသည်။ ခင်နွဲ့ရီသည် ကလေးကိုခပ်
ကြာကြာစိုက်ကြည့်သည်။ သူ့ထံတွင် အထူးအဆန်းတစ်ခုကို လက်တ
ည့်စမ်းလုပ်ချင်စိတ်တစ်မျိုး ပေါ်လာသည်။ ပြီးနောက်
ကလေး၏ရူပကာသည် သနားခြင်းနှင့် ချစ်ခြင်းတို့ကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။

‘ကိုကိုသဘောလေ.... ဒါပေမယ့်’

‘ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ နွဲ့ရဲ့’

‘ဪ... ဘယ်က ကလေးမှန်းမသိ၊ ပြီးတော့ ဒီလူကြီးပြဿနာက
လဲရှိသေးတယ်။ နောက်တစ်ခုက ကလေးပိုင်ရှင်ပေါ်လာလို့ နွဲ့တို့မှာ
အပြစ်ဖြစ်မှာလဲကြောက်တယ်’

ခင်နွဲ့၏စကားကို နားထောင်ရင်းမှ ကိုသန့်စင်သည် ဤကလေးကို

မွေးရန်ဆုံးဖြတ် ချက်ချလိုက်သည်။ ခင်နွဲ့ရီပြောသည့် ကလေးပိုင်ရှင် ပေါ်လာမည်ကို ကြောက်စရာမလို၊ ကလေးပိုင်ရှင်ပေါ်လာပါက ကလေးကို ပိုင်ရှင်လက်ထဲသို့ ပြန်ပေးလိုက်ရုံသာရှိသည်။ စိတ်မနွဲ့သူလက်ထဲမှ ကယ်တင်ထားသည့်အတွက် ကလေးပိုင်ရှင်က ကိုသန့်စင်တို့ကို ကျေးဇူးတင်ဦးမည်။ သို့သော် ဒီလူကြီး ပြဿနာတော့ရှိသည်။

‘အစ်ကိုတို့ ကလေးကိုမွေးစားချင်ရင် ရထားရပ်တဲ့ဘူတာမှာ ဒီလူကြီးကို မီးရထားရဲလက်သွားအပ်ရင်း ကလေးကိစ္စအကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်ရုံပေါ့။ ရဲကလက်ခံမှာပါ။ တရားဝင်လဲ ဖြစ်သွားတာပေါ့’

ကိုသန့်စင်တို့ ပြောဆိုနေသံကို ကြားရသော လူရွယ်တစ်ယောက်က အကြံပေးသည်။ ထိုအကြံကို ကိုသန့်စင်ရော ခင်နွဲ့ရီကပါလက်ခံသည်။ ထိုအချိန်၌ လူကြီးသည် ကိုသန့်စင်ပေးသော ဘီစကွတ်ထုပ်ကိုစား၍ ကုန်သွားသည်။

‘ကောင်းတယ်..... ကောင်းတယ်..... ရေတစ်ခွက်ပေးပါ’

ဟု ရေလှမ်းတောင်းသဖြင့် ကိုသန့်စင်ကရေဗူးထဲမှ ရေတစ်ခွက်ငဲ့ကာ ပေးလိုက်သည်။ ရေသောက်ပြီးသောအခါ လူကြီးက.....

‘အေး..... ကောင်းတယ်.... အိပ်မယ်’

ဟုဆိုကာ မီးရထားတွဲကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အိပ်ချလိုက်သည်။ မီးရထားသည် ဘူတာစဉ်များစွာကို ကျော်ဖြတ်ခုတ်မောင်းလာသည်။ ကိုသန့်စင်၏ ရင်ခွင်ထဲမှ ကလေးသည် ငိုရတာ မောသွားသဖြင့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသည်။ ကလေးနိုးမည်စိုးသဖြင့် ကိုသန့်စင်သည် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ဘဲ ကလေးကိုမမှိတ်မသုန်ပဲ ကြည့်လျက်ရှိသည်။ ထိုသို့ဖြင့် ရထားသည် ည ၉ နာရီခွဲအချိန်တွင် လက်ပံတန်းဘူတာသို့ ဝင်လာသည်။ ကြိုတင်တိုင်ပင်ထားသည့် ကိစ္စများအတွက်ကို သ

နံ့စင်နှင့်လူရွယ်တို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ရထားကဘူတာတွင်စက်ရှိန်သတ်၍ ရပ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ အဘိုးကြီးသည် အိပ်နေရာမှ နိုးကာ ရုတ်တရက် မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်.....

‘ရထားရပ်ပြီ၊ ဘူတာရောက်ပြီ... သူသောက်ဖို့ နို့သွားဝယ်ဦးမယ်။ မင်းက ကလေးကိုယူထား’

ထိုသို့ ကိုသန့်စင်ကိုပြောကာ....

လူကြီးသည် မီးရထားအတက်အဆင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့်အောက်သို့ ဆင်းသွားသည်။ အားလုံး အံ့အားသင့်သွားခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကလေးကိစ္စ မည်သို့လုပ်ရမည်လဲဟု ကိုသန့်စင်က တွေးနေသည်။

‘စိတ်မကောင်းတဲ့လူဆိုတာ ပြောချင်ရာပြောသွားတာပါ။ ပြန်လာမယ်မထင်ပါဘူး’

ခရီးသည်အချို့က မှတ်ချက်ပေးကြသည်။ ထိုစဉ် မီးရထားဥဩဆွဲသံကြားလိုက်ရသည်။ ခင်နွဲ့ရီက တစ်ချက်ပြီးကာ ကိုသန့်စင်ရင်ခွင်ထဲမှ ကလေးကို နှစ်ခြိုက်စွာကြည့်လိုက်သည်။ မီးရထားသည် လက်ပံတန်းဘူတာမှ ထွက်လာသည်။

‘ငါ့သားရဲ့ မင်းတို့နဲ့ပဋ္ဌာန်းဆက်ပါလို့ပါ။ ဒီကလေးနဲ့ ဆုံရတာလို့ မှတ်ကွယ့် ကိုယ်နဲ့ ထိုက်လို့ရတဲ့ ရတနာပေါ့ကွယ်’

မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခုံမှ အဘွားကြီးတစ်ယောက်က ကိုသန့်စင်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ခင်နွဲ့ရီသည် လက်တွင်းမှ သားငယ်ကလေးကို ပွေ့ကာ ကိုသန့်စင်လက်သို့ပေး၍ ကိုသန့်စင်လက်မှကလေးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ယုယစွာ ရင်ထဲပွေ့ထားလိုက်သည်။ ရထားပြတင်းပေါက်မှ

အေးမြသောလေသည် တဖြူးဖြူးတိုးဝင်လျက်ရှိသည်။

*

ဇီးကုန်း အ-လ-က ကျောင်းအတွင်းမှ မီးဘေးဒုက္ခသည်စခန်းတွင် ဖြစ်သည်။ သုံးရက်ကြာဖြစ်နေသော အောင်ဒင်၏ဒေါသသည် ယခုမှပြေ တန်သလောက်ပြေလာသည်။ သို့သော် ဒေါသတို့နေရာတွင် ဝမ်းနည်း ခြင်းနှင့် နှမြောတမ်းတခြင်းတို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ အောင်ဒင်သည် သူ့မိန်းမ မပိုးဥကို ဝမ်းပန်းတနည်းဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့မိန်းမ သည် ရှမ်းအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကလေးတို့ကို ပွေ့ချီရမည့်အစား အဝတ်ပိုင်းတစ်ခုဖြင့်ထုပ်ကာ ကျောထက်တွင် အမြဲတမ်း လွယ်ထားလေ့ရှိသည်။ မီးလောင်သောညကလည်း အုတ်အော်သောင်းနင်းအသံကြောင့် လင်မယားနှစ်ယောက် အိပ်ယာမှ လန့်နိုးလာသည်။

‘ဟဲ့.... ပိုးဥ၊ မီးလောင်တယ်တဲ့ ကလေးတွေကိုခေါ်စမ်း၊ ကလေး တွေကို ခေါ်စမ်း’

ဟု အောင်ဒင်က အော်ဟစ်ပြောလိုက်စဉ် ပိုးဥသည် ထုံးစံအတိုင်း နှစ်ယောက်စလုံးကို စောင့်တစ်ထည်ဖြင့် ထုပ်ပိုးလိုက်ကာ ကျော ထက်၌လွယ်သည်။ ပြီးနောက် ရင်ဘတ်ပေါ်ကျနေသော စောင်စများကို ရင်ဘတ်၌ မိန်းမချီအမြန်ချီသည်။ သို့သော် အောင်ဒင်နှင့်အတူ အခန်း တွင်းမှ ပြေးထွက်လာရင်း အဝတ်အစားတို့ကိုယူရန် ဘီဒိုကိုဖွင့်သည်။

‘ဟာ.... ဒီမိန်းမခက်တော့တာပဲ၊ မီးကအိမ်ကိုစွဲနေပြီ၊ သေချင်လို့ လား’ဟု အောင်ဒင်က အော်ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်ပြေးလာသည်။ ဇီးကုန်းမြောက်ပိုင်းသို့ ပြေးကြသည်။ ထိုမှတစ်ဆ

ငဲ့ မီးလွတ်ရာ ချောင်းတစ်ဖက်ရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ အရောက်လာရသည်။ အမောတကောဖြင့် ရောက်လာကြခိုက် ပိုးဥသည် ကျောပိုးအိတ်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟာ.... ကလေးတစ်ယောက် လမ်းမှာကျကျန်ခဲ့ပြီ အောင်ဒင်’

ထိတ်ထိတ်ပြာပြာပြောသည်။ အောင်ဒင်သည် မီးလောင်ပြင်၌ ကလေးရှာရန် အရူးတစ်ယောက်လို ပြေးလွှားနေသည်။ တွေ့ရာလူကို အော်ဟစ်မေးမြန်းလေသည်။ သို့သော် အားလုံးသည် ကိုယ့်သောကနှင့် ကိုယ်မို့ အောင်ဒင်ကို စကားသိပ်မပြောနိုင်ကြ။ ရရာပစ္စည်းတို့ကို ယူငင်သယ်ပိုးကြရင်း ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ကသောင်းကနင်းဖြစ်နေသည်။ မီးငြိမ်းပြီး မိုးလင်းသည်အထိ အောင်ဒင်သည် ကလေးတွေကို ဒေါင်းတောက်အောင်ရှာနေဆဲဖြစ်သည်။

‘မီးထဲပါသွားသလား၊ ဒါမှမဟုတ် လမ်းပေါ်မှာပဲ ကျကျန်ခဲ့သလား၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။ ဒါပေမယ့် မီးထဲပါသွားဖို့များတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ လမ်းပေါ်မှာ ကျကျန်ခဲ့ရင် မင်းသမီးရဲ့အလောင်းကိုတွေ့မှာပေါ့’

အောင်ဒင်အသိတစ်ယောက်က ပြောသည်။

ဟုတ်သည်။ လမ်းပေါ်မှ ကျကျန်ခဲ့လျှင် လူတွေနင်းထားသော သမီးအလောင်းတွေ့ရမည်။ ယခုတော့ အလောင်းကိုပင်မတွေ့ရပေ။

အောင်ဒင်နှင့်သိသော လူတစ်ယောက် အောင်ဒင်အနားသို့ ရောက်လာသည်။

‘ခင်ဗျားသမီးပျောက်လို့ဆို၊ အဲဒါနဲ့ အဲဒီညက မီးလောင်တော့ ကျွန်တော်ဘူတာရုံ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်ပြေးလာ

တုန်း၊ ကလေးတစ်ယောက်ကို ချီလာတဲ့ အရူးဘိုးဆင်ကြီးနဲ့ လမ်းမှာ တွေ့တယ်’

‘ဟာ..... ဟုတ်လား ပြောစမ်းပါဦး’

‘ကျွန်တော်လဲ ကိုယ့်ဇောနဲ့ကိုယ်ဆိုတော့ ဘူတာရုံကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အိမ်ကိုပြေးလာတယ်။ သူချီလာတာ ခင်ဗျားသမီးလားမသိဘူး’

‘အဘိုးဆင်က ကလေးကိုချီပြီး ဘယ်ဘက်ကိုသွားလဲ’

‘ဘူတာရုံဘက်ကို’

ထမင်းမှန်း ဟင်းမှန်းမသိအောင်ပင် ဇီးကုန်းတစ်မြို့လုံးအနှံ့ ဘိုးဆင်ကိုလျှောက်ရှာသည်။ ဘိုးဆင်နှင့် ဆွေမကင်းမျိုးမကင်း တော်စပ်သူများကို မေးကြည့်သည်။ သူတို့ကလည်း မီးလောင်ပြီးကတည်းက အဘိုးဆင်ပျောက်နေသည်ဟု ပြောကြသည်။

သို့သော် မီးလောင်ပြီးနှစ်ရက်အကြာ၌ ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ဘိုးဆင်ကို ဘူတာရုံ၌ တွေ့ရသည်။ အောင်ဒင်သည် ဘိုးဆင်ကို လက်ဖက်ရည်တိုက်ပြီး ချောမော့ကာ...

‘ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကလေးကို ခေါ်သွားတယ်ဆို’

‘ဟုတ်တယ်... မီးလောင်တဲ့လမ်းပေါ်မှာတွေ့လို့ ငါခေါ်ခဲ့တာ’

‘ခု.... ခု... အဲဒီကလေး ဘယ်မှာလဲဟင်’

အောင်ဒင်က အလောတကြီးမေးသည်။ ဘိုးဆင်က မုန့်စားရင်း ခေါင်းခါပြသည်။

‘မီးရထားပေါ်က လူတစ်ယောက်ယူသွားပြီ..... မရှိတော့ဘူး’

‘ဘာ.... ဘာပြောတယ်’

ဘိုးဆင်ကို ထို့ထက်ပိုမေး၍မရ။ ထိုညက မီးလောင်သည့်ကိစ္စကြောင့် ပြည်အမြန်ရထားသည် ဇီးကုန်း၌ ခေတ္တရပ်သည်ဟုသိရသည်။ ဖြစ်နိုင်ချေရှိသည်မှာ ဘိုးဆင်သည် ကလေးကိုချီလျက် ရထားပေါ်သို့ တက်လာစဉ် ရထားကထွက်မည်။ ထိုစဉ် လူတစ်ယောက်သည် စိတ်မနှံ့သူလက်ထဲမှကလေးကို စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ယူထားလိုက်မည်။ ထိုသို့ပင်ဖြစ်သည်။ အဆိုးထဲက အကောင်းဟု ဆိုရမလို သမီးကလေး အသက်ရှင်လျက်ရှိသည့်အဖြစ်ကိုပင် ဝမ်းသာလျက်ရှိသည်။ သို့သော် နှုမ္မောတမ်းတစိတ်ကို ဖျောက်ဖျက်၍မရသေးပေ။

‘ဟဲ့.... ပိုးဥ၊ တို့ဆီမှာရှိတဲ့ သမီးက စံရှားလား.... ပျံလွှားလား’

‘အငယ်မ ပျံလွှားပါ ကိုအောင်ဒင်ရယ်၊ သမီးနားနောက်မှာ အသားပိုမရှိပဲနဲ့’

အောင်ဒင် သက်ပြင်းချပြန်သည်။ အမြွှာညီအစ်မနှစ်ယောက်တွင် အရင်မွေးသောသမီး၏ ညာဘက်နားနောက်တွင် ထူးထူးဆန်းဆန်း အသားပိုလေးတစ်ခုပါသည်။ မိနစ်ပိုင်းသာခြား၍ မွေးခဲ့သောသမီးတို့ကို ထိုအမှတ်အသားဖြင့် အကြီးအငယ်ခွဲခြားရသည်။ ယခု သမီးကြီးစံရှားမှာ သူများလက်ထဲရောက်သွားပြီ။ အောင်ဒင်သည် သက်ပြင်းကို အခါခါရှိုက်မိသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သမီးကြီးစံရှား ကံကောင်းပါစေဟုသာ အောင်ဒင်အကြိမ်ကြိမ် ဆုတောင်းနေမိသည်။

★

‘သမီးကို ခြောက်လအရွယ်လောက်က ပြည်မြို့က မင်းတို့ဘွားအဆီကအပြန် မီးရထားပေါ်မှာတွေ့လို့ ဖေဖေတို့ မွေးစားခဲ့ပုံကို ပြောပြပြီး ပြီးနော်သမီး။ သမီး ဖေဖေတို့လက်ထဲရောက်ခါစတော့ သမီးအဖြစ်ကို

မသိခဲ့ဘူး။ နောက်တဖြည်းဖြည်းကြီးလာမှ သမီးရဲ့လှုပ်ရှားပုံကိုကြည့်ပြီး သမီးဟာ မျက်စိမမြင်ဘူးဆိုတာသိရတယ်။ အဲဒီအတွက် သမီးမျက်စိမြင်လာအောင် ဖေဖေတို့ဘယ်လောက်ကုခဲ့ရတယ်ဆိုတာ သမီးအသိပါပဲလေ။ ဒါပေမယ့် မွေးရာပါဖြစ်လို့ ကုလို့မရဘူးဆိုတဲ့အဖြေကိုပဲ ဖေဖေတို့ရခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ဖေဖေတို့က သမီးရဲ့အဖြစ်ကြောင့် မွေးစားသမီးဖြစ်ပေမယ့် သားအရင်း မျိုးသန့်စင်ထက်တောင် အချစ်ပိုခဲ့ပါတယ်။ အခု ဖေဖေပြောချင်တာက ဖေဖေလည်း အသက်ကြီးလှပြီ။ မကြာခင် သေရတော့မယ်။ အဲဒီတော့ ဖေဖေသေပြီးနောက် မင်းတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် အခုထက်ပိုပြီး ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေပေါ့။ ဖေဖေထားခဲ့တဲ့ ငွေကြေးဥစ္စာတွေကို အညီအမျှခွဲဝေပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ဘဝခရီးကိုဆက်လျှောက်လှမ်းကြပါ’

မြသန့်စင်၏နားထဲတွင် ဖေဖေမသေခင်ကပြောခဲ့သော စကားများကိုကြားနေရသည်။ တူမလေး ပေါက်ပေါက်က....

‘ကျွန်မ မမအနားမှာရှိပါတယ်’

ဟုပြောကာ သူ့ဘေး၌ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်ကို သိရသည်။ လမ်းလျှောက်နေသော ခြေသံများနှင့် စကားပြောသံများကို ကြားရသည်။

‘မြလေးရယ် စိတ်ကိုဖြေပါကွယ်’

ဟု ဒေါ်လေးကြော့ကလည်း အနားသို့လာပြောသည်။ မြသန့်စင်ရင်ထဲ၌ လှိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက် ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေကြပါဟုပြောခဲ့သော ဖေဖေသည်ယမန်နှစ်ကပင် လူကြီးရောဂါနှင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ မြသန့်စင်တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ဖေဖေလိုအင်ဆန္ဒအတိုင်း ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကြင်ကြင်နာနာ နေခဲ့ပါသည်။

သို့သော် လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်က မျိုးသန့်စင်သည် ဆိုင်ကယ်စီး၍ မန္တလေးမှ သူ့ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ မွေးနေ့ပွဲသို့ သွားသည်။ တစ်ညအိပ်ပြီးမှ မန္တလေးမှပြန်လာသည်။ ကျောက်မဲနား ရောက်သောအခါ မိုးလေးတဖွဲဖွဲရွာလာသည်။ လမ်းကောင်းပါလျက်နှင့် ဆိုင်ကယ်အရှိန်ပြင်းသောကြောင့် မိုးခိုနေသော လမ်းပေါ်တွင် ဆိုင်ကယ်ဘီးချော်ကာ လမ်းဘေးမှ သစ်ပင်တစ်ပင်နှင့် ဝင်တိုက်သည်။ ထိုနေ့ည၌ မျိုးသန့်စင်သည် ကျောက်မဲဆေးရုံ၌ ဆုံးသည်။

ယနေ့သည် မျိုးသန့်စင်၏ ရက်လည်နေ့ဖြစ်သည်။

‘ခေါင်းတွေ သိပ်နောက်နေပြီလား၊ မြလေး၊ ဒေါ်လေး အိမ်ရှေ့ကို လိုက်ပို့ပေးရမလား’

မြသန့်စင်ခေါင်းညိတ်သည်။ ဒေါ်လေးကြော့သည် မြသန့်စင်ကိုတွဲကာ အိမ်ရှေ့မှပန်းခြံထဲသို့ ခေါ်လာသည်။ ပန်းခြံထဲမှ ထိုင်ခုံတစ်ခုံတွင် မြသန့်စင်ကိုထိုင်စေသည်။

ပြီးမှ အိမ်တွင်းသို့ ဒေါ်လေးကြော့ပြန်ဝင်သွားသည်။